

EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 1.12.2016
COM(2016) 756 final

2016/0372 (NLE)

Posodobitev DDV za čezmejno e-trgovanje med podjetji in potrošniki

Predlog

IZVEDBENA UREDBA SVETA

**o spremembi Izvedbene uredbe (EU) št. 282/2011 o določitvi izvedbenih ukrepov za
Direktivo 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost**

{SWD(2016) 379}

{SWD(2016) 382}

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

Ta predlog je del svežnja zakonodaje o posodobitvi DDV za čezmejno e-trgovanje med podjetji in potrošniki. Okvir tega svežnja je podrobno opisan v obrazložitvenem memorandumu k predlogu direktive Sveta o spremembi Direktive 2006/112/ES in Direktive 2009/132/ES v zvezi z nekaterimi obveznostmi davka na dodano vrednost za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo – COM(2016) 757. Pri pripravi tega svežnja predlogov je Komisija v okviru agende za boljše pravno urejanje izvedla preverjanje ustreznosti obstoječega mini sistema „vse na enem mestu“ (v nadaljnjem besedilu: mini VEM), ki se uporablja za dobavo telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronsko opravljenih storitev med podjetji in potrošniki, ter sprememb pravil o kraju opravljanja storitev za take storitve iz leta 2015. Pri preverjanju ustreznosti predpisov je bilo ugotovljeno, da je zahteva v okviru pravil iz 2015 po uporabi dveh dokazov za določitev kraja prejemnikov storitev še posebej obremenjujoča za MSP in mikropodjetja.

Predlog o spremembi Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 282/2011 o določitvi izvedbenih ukrepov za Direktivo 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost¹ je oblikovan z namenom odprave te pomanjkljivosti z učinkom od 2018, in sicer tako, da določa, da bo podjetje, ki ustvari čezmejno prodajo telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronsko opravljenih storitev znotraj Skupnosti v višini do 100 000 EUR, potrebovalo samo en dokaz.

2. PRAVNA PODLAGA, SUBSIDIARNOST IN SORAZMERNOST

• Pravna podlaga

Predlog temelji na členu 397 Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost² (v nadaljnjem besedilu: direktiva o DDV). Ta člen določa, da Svet na predlog Komisije soglasno sprejme ukrepe, potrebne za izvajanje direktive o DDV.

• Subsidiarnost (za neizključno pristojnost)

Predlog je skladen z načelom subsidiarnosti, saj ugotovljeno težavo, torej veliko upravno breme, zlasti za MSP, povzroča zahteva, določena z obstoječo uredbo. Predlog to zahtevo poenostavlja in bo tako jasno doprinesel več, kot bi se lahko doseglo na ravni držav članic.

• Sorazmernost

Predlog je skladen z načelom sorazmernosti, kar pomeni, da ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje ciljev Pogodbe o delovanju Evropske unije, zlasti nemotenega delovanja enotnega trga. Kakor za preizkus skladnosti z načelom subsidiarnosti, tudi tukaj velja, da države članice težav in njihovih vzrokov ne morejo rešiti brez predloga za spremembo direktive o DDV in z njo povezanih aktov. Ta predlog je sorazmeren, saj pomeni bistveno poenostavitev za MSP in mikropodjetja. Ta poenostavitev pa za države članice ne bo povzročila nepotrebnega tveganja za prihodke iz DDV, saj se celotna prodaja podjetij, ki bodo imela koristi od te poenostavitve, ocenjuje na zgolj 0,3 % celotne čezmejne prodaje zadevnih storitev.

¹ UL L 77, 23.3.2011, str. 1.

² UL L 347, 11.12.2006, str. 1.

- **Izbira instrumenta**

Ta predlog spreminja Izvedbeno uredbo Sveta (EU) št. 282/2011.

3. REZULTATI NAKNADNIH OCEN, POSVETOVANJ Z ZAINTERESIRANIMI STRANMI IN OCENE UČINKA

Ta predlog je del svežnja zakonodaje o posodobitvi DDV za čezmejno e-trgovanje med podjetji in potrošniki. Rezultati naknadnih ocen, posvetovanj z zainteresiranimi stranmi in ocene učinka so podrobno opisani v obrazložitvenem memorandumu k predlogu direktive Sveta o spremembi Direktive 2006/112/ES in Direktive 2009/132/ES v zvezi z nekaterimi obveznostmi davka na dodano vrednost za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo – COM(2016) 757.

Med posvetovanjem z zainteresiranimi stranmi je bilo ugotovljeno, da je zahteva iz sprememb pravil o kraju opravljanja elektronskih storitev iz leta 2015 po dveh dokazih za določitev kraja prejemnikov storitev še posebej obremenjujoča za MSP in mikropodjetja. Zahteva glede na raven čezmejne prodaje določa nesorazmerne razvoj sistemov in naložbe v programsko opremo za trgovce na drobno. Poenostavljene zahteve glede dokazov dopolnjujejo uvedbo praga za čezmejno prodajo v višini 10 000 EUR iz predloga za spremembo Direktive Sveta 2006/112/ES, ki je prav tako del tega svežnja. V količinskem smislu zaradi uvedbe čezmejnega praga znotraj EU v letu 2018 6 500 podjetjem ne bo več treba uporabljati sedanjega sistema mini VEM, kar pomeni, da bodo lahko ta podjetja prihranila 13 milijonov EUR regulativnih stroškov. Uvedba poenostavljenih zahtev glede dokazov v letu 2018 bo koristila dodatnim 1 000 podjetjem. V študiji, ki podpira oceno učinka, je bilo ocenjeno, da zahteva po enem dokazu ne pomeni nepotrebnega tveganja za prihodke iz DDV za države članice.

4. PRORAČUNSKÉ POSLEDICE

Ta predlog je del svežnja zakonodaje v zvezi s predlagano posodobitvijo DDV za čezmejno e-trgovanje med podjetji in potrošniki. Proračunske posledice celotnega svežnja so podrobno opisane v obrazložitvenem memorandumu k predlogu za spremembo direktive o DDV – COM(2016) 757. Ta sprememba za davčne uprave ne bi smela povzročati stroškov zaradi prilagoditve novemu pragu in bi lahko zmanjšala zapletenost revizij takih podjetij. Kot je opisano zgoraj, zaradi te spremembe ne bi smelo priti do nepotrebnega tveganja za skupne prihodke iz DDV, saj zadevni prihodki predstavljajo 0,3 % celotne čezmejne prodaje.

5. DRUGI ELEMENTI

- **Natančnejša pojasnitev posameznih določb predloga**

Zahteva, določena v členu 24b(d) Izvedbene uredbe (EU) št. 282/2011, da mora izvajalec telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronsko opravljenih storitev, ki so opravljene za osebe, ki niso davčni zavezanci, zbrati dva nenasprotujoča si dokaza o kraju sedeža prejemnikov njegovih storitev, je za podjetja, zlasti za MSP, izjemno obremenjujoča. Razlog za to je, da poslovni tok in obseg takih podjetij ni dovolj velik, da bi vlagala v drage tehnološke rešitve, ki bi jim omogočale pridobitev dveh oblik dokazov o kraju prejemnika storitev. Ta predlog zato določa, da zadostuje en sam dokaz, če skupna letna vrednost opravljenih storitev brez DDV, zajetih s členom 24b(d), ne presega 100 000 EUR. Ta poenostavitev bi morala začeti veljati že s 1. januarjem 2018, saj ne zahteva nobenih sprememb sistema IT za registracijo, prijavo in plačilo DDV (sistem mini VEM).

Predlog

IZVEDBENA UREDBA SVETA

**o spremembi Izvedbene uredbe (EU) št. 282/2011 o določitvi izvedbenih ukrepov za
Direktivo 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost**

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije,

ob upoštevanju Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost¹ in zlasti člena 397 Direktive,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 282/2011² določa podrobne določbe za domnevo glede kraja prejemnika storitev za določitev kraja opravljanja telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronsko opravljenih storitev za osebe, ki niso davčni zavezanci.
- (2) Pri ocenjevanju zahtev glede uporabe teh domnev se je izkazalo, da je za davčne zavezance, ki imajo sedež v državi članici in opravljajo take storitve za osebe v drugih državah članicah, ki niso davčni zavezanci, v nekaterih okoliščinah izjemno obremenjujoče pridobiti dva nenasprotujoča si dokaza glede kraja sedeža, stalnega naslova ali običajnega prebivališča prejemnika storitve.
- (3) To breme je še posebej težko za mala in srednja podjetja. Z zahtevo po enem dokazu bi se morale obveznosti takih družb, ki znotraj Skupnosti opravijo storitve za potrošnike v drugih državah članicah v obsegu pod določenim pragom, poenostaviti.
- (4) Poenostavitev zahteve po dokazovanju kraja prejemnika storitev dopolnjuje spremembe, ki jih člen 1 Direktive Sveta [...] /EU³ uvaja v posebni ureditvi, opredeljeni v poglavju 6 naslova XII Direktive 2006/112/ES, in bi se zato morala uporabljati od istega datuma.
- (5) Izvedbeno uredbo (EU) št. 282/2011 bi bilo zato treba ustrezno spremeniti –

SPREJEL NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Členu 24b Izvedbene uredbe (EU) št. 282/2011 se dodata naslednja drugi in tretji odstavek:

¹ UL L 347, 11.12.2006, str. 1.

² Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 282/2011 z dne 15. marca 2011 o določitvi izvedbenih ukrepov za Direktivo 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L 77, 23.3.2011, str. 1).

³ Direktiva Sveta [...] /EU z dne [...] o spremembi Direktive 2006/112/ES in Direktive 2009/132/ES v zvezi z nekaterimi obveznostmi davka na dodano vrednost za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo.

„Za opravljanje storitev iz točke (d) prvega odstavka se, če skupna vrednost takšnih storitev brez DDV, ki jih davčni zavezanec iz svojega sedeža dejavnosti ali stalne poslovne enote v državi članici opravi za osebe, ki imajo sedež, stalni naslov ali običajno prebivališče v drugih državah članicah, v tekočem in preteklem koledarskem letu ne presega 100 000 EUR ali protivrednosti v nacionalni valuti, domneva, da ima prejemnik sedež, stalni naslov ali običajno prebivališče v kraju, ki ga kot takšnega določi izvajalec na podlagi enega dokaza iz člena 24f.

Če se v določenem koledarskem letu doseže prag iz drugega odstavka, se navedeni odstavek ne uporablja od tistega trenutka in vse dokler niso pogoji iz navedenega odstavka ponovno izpolnjeni.“

Člen 2

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Uporablja se od 1. januarja 2018.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju,

*Za Svet
Predsednik*